

Sygn. akt V CSK 443/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa R. K. (K.)
przeciwko [...] Spółdzielni [...] w L.
o stwierdzenie nieważności uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 kwietnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego [...]
z dnia 10 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącego na rzecz pozwanej 240 (dwieście
czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda R. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 10 kwietnia 2018 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący opart na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Skarżący powołał się na rażące naruszenie art. 56 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 1285) przez nieuwzględnienie faktu połączenia przez G. T. funkcji członka rady nadzorczej i prezesa zarządu pozwanej spółdzielni, oraz art. 56 § 2 Prawa spółdzielczego przez uznanie za dopuszczalne głosowania przez członka rady nadzorczej na samego siebie. Przedstawił ogólnikowe uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania i odwołał się także do uzasadnienia podstaw kasacyjnych.

Skarżący nie przytoczył jednak argumentacji, która wsparłaby tezę o rażącym naruszeniu prawa skutkującym oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanie faktycznym. Sąd Apelacyjny nie uznał określonego przez skarżącego sposobu głosowania za dopuszczalne, przeciwnie - uznał głos oddany przez G. T. za nieważny. Wskazał natomiast, że oddanie nieważnego głosu nie miało wpływu na wynik głosowania, skoro, po odliczeniu tego głosu, za uchwałą oddano cztery ważne głosy, co - przy pięcioosobowym składzie rady - było wystarczające do uznania uchwały za ważnie przyjętą. Ponadto, jak ustalono, osoba, która została wybrana na stanowisko prezesa zarządu spółdzielni zrezygnowała z funkcji członka rady nadzorczej w dniu wyboru, więc nie doszło do połączenia tych funkcji. Okoliczności te wykazują, że nie doszło do rażącego naruszenia prawa, co nie pozwala na uznanie, że zachodzą przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie zachodzi też nieważność postępowania uwzględniana z urzędu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.